

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/119/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2615010140
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2615010140.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Rastislava Kresla a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci proti obžalovanej X. L., pre pokračujúci prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Senica zo dňa 11.04.2019 pod sp. zn. 1T/57/2015, na verejnom zasadnutí konanom dňa 02.06.2020 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovanej X. L., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal súd prvého stupňa obžalovanú X. L. vinnou z prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v čase od 10.06.2008 do 02.07.2008 v V. na P. ulici X/A v pobočke H. V. na základe splnomocnenia V. P. vybrala z jej účtu číslo XXXXXXXXXXX/XXXX sumu 1 000 000 Slovenských korún (33 193, 92 €), ktoré mala na základe ústnej dohody použiť na financovanie rekonštrukcie bytu V. P. v V. na M. ulici XXX/XX, pričom na úhradu rekonštrukčných prác použila najviac 491 605,- Sk (16 318,30 €) a zvyšné prostriedky vo výške najmenej 508.394,92 Sk (16.875,62 €) si v V. F. L. XXX (kde mala v tom čase trvalý pobyt) a inde na území Slovenskej republiky ponechala pre svoju potrebu, čím V. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom V., M. XXX/XX, spôsobila škodu vo výške 16 875,62 €.

Za tento trestný čin uložil okresný súd obžalovanej podľa § 213 ods. 2 Trestného zákona (ďalej len Tr. zák.) s použitím § 36 písm. j/ Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 1 /jeden/ rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. jej okresný súd výkon trestu odňatia slobody podmienenečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. jej určil skúšobnú dobu na 1 /jeden/ rok.

Podľa § 287 ods.1 Trestného poriadku obžalovanej uložil povinnosť nahradiť právnomu nástupcovi poškodenej neb. V. P. a to U. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom Na M. XXXX/XX, V. škodu vo výške 16.875,62 €.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. právneho nástupcu poškodenej neb. V. P. a to U. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom Na M. XXXX/XX, V. odkázal so zvyškom nároku na náhradu škody na civilný proces.

Zároveň okresný súd obžalovanú X. L. podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry v Senici č. Pv 1038/03-183 zo dňa 19.06.2013, podanej na Okresný súd Senica dňa 19.06.2013 pre čiastkový útok prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., ktorého sa mala dopustiť na tom skutkovom základe, že

dňa 28.05.2008 v pobočke H. V. v Českej republike V. M. na základe splnomocnenia V. P. z jej účtu vedeného v H. V. vybrala finančné prostriedky vo výške 1 000 000 Kč a následne dňa 30.05.2008 v pobočke H. V. na P. ulici X/A v V. vložila na účet V. P. finančné prostriedky vo výške 1 000 000 Sk /33 193,91 €/, ktoré podľa ich ústnej dohody mali byť použité na financovanie rekonštrukcie bytu V. P. v V. na M. ulici XXX/XX, pričom však kurzový rozdiel vo výške 237 000 Sk /7 866,95 €, ktorý vznikol prepočtom oboch konvertibilných mien podľa platného kurzového lístku NBS, V. P. neodovzdala a ponechala si ho pre vlastnú potrebu, čím V. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom V., M. XXX/XX, spôsobila škodu vo výške 7 866,95 €, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaná stíhaná. Podľa § 288 ods. 3 Tr. por. právneho nástupcu poškodenej neb. V. P. a to U. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom Na M. XXXX/XX, V. odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 961-997 spisu.

Proti tomuto rozsudku zahlásila ihneď po jeho vyhlásení do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie obžalovaná, a to proti časti rozsudku, ktorou bola uznaná za vinnú, proti výroku o vine, treste, ako aj náhrade škody, ktoré následne prostredníctvom obhajcu písomne zdôvodnila v rozsahu č.I. 1003-1009.

V písomnom odôvodnení odvolania uviedla, že všetky finančné prostriedky vo výške 1.000.000,- Sk, t.j. 33.193, 91 Eur použila výlučne na financovanie rekonštrukcie bytu poškodenej a na náklady spojené s kúpou bytu a s touto rekonštrukciou, čo aj spísala do listiny nazvanej „Rekonštrukcia“, ktorú priložila ako dôkaz k svojmu výsluchu ešte v prípravnom konaní, no tak ako OČTK, tak ani súd sa s týmto dôkazom ako i jej obhajobou náležite nevysporiadali. Súd pri uznaní viny pritom vychádzal z jednoduchej konštrukcie na preukázanie spáchania sprenevery v podobe sumy poskytnutej na rekonštrukciu, hodnoty rekonštrukcie pomocou znaleckého posúdenia a rozdielu, ktorý bol vo výške 16.875,62 Eur, pričom neprihliadal na skutočnú cenu, ktorá zahŕňala náklady spojené s kúpou, búracími prácami, odvozom a likvidáciou odpadu, nákladov na dopravu, telekomunikačné poplatky spojené s hľadaním kúpy, upratovacie činnosti a iné. Je toho názoru, že skutočná suma dokonca prekračovala uvedený preddavok. Ak súd nesprávne ustálil, či bola spôsobená škoda a nevysporiadal sa s jej výpoveďou a obhajobou, nepochybne porušil ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci, ako aj právo na obhajobu. Súd v danom prípade nevzal do úvahy ani výpoveď svedka Z. V., ktorý vykonával pri rekonštrukcii funkciu stavbyvedúceho s tým, že tento potvrdil, že rekonštrukcia mala stáť okolo 1 mil. Sk. a všetky práce boli v súlade s jej výpoveďou, listinou „Rekonštrukcia“ a tiež, že všetky práce a predpokladané sumy konzultovala aj s poškodenu P.. Ďalej namietala, že súd mal znalecký posudok vyhodnocovať voľne ako každý iný dôkaz, pričom súd nie je týmto znaleckým posudkom viazaný bezpodmienečne, ale mal ho hodnotiť v kontexte vykonaných ostatných dôkazov. Ak aj súd vychádzal zo znaleckého posúdenia, ktoré bolo v jej neprospech, mal minimálne konať v zmysle zásady „ultima ratio“ s tým, že trestné právo má byť uplatňované ako najkrajnejší prostriedok k postihu typovo najzávažnejších prípadov porušenia práva a tam, kde prostriedky iných právnych odvetví už nie sú možné alebo účinné (subsidiarita trestnej represie, tzv. ultima ratio), pričom poukazovala na článok 38 ods.2 Listiny základných práv a slobôd, § 46 ods.1 Ústavy SR. Namietala, že rozsudok okresného súdu je tiež nepreskúmateľný, v rozpore s § 163 Tr. por. ako i nálezu ÚSR pod sp. zn. III. ÚS 25/06, pričom neobsahuje úvahy o tom, prečo bola naplnená subjektívna stránka spočívajúca v úmyselnom konaní páchať spreneveru. Súd absolútne nezohľadnil jej prednesy, že rozsah finančných prostriedkov zverených jej poškodenu bol investovaný výlučne do rekonštrukcie predmetného bytu, pričom vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by si akúkoľvek sumu zo sumy 1 mil Sk prisvojila, na to viac, že zo znaleckého skúmania znalca Ing. Vladimíra Mühla vyplýva, že reálna suma 30.181,14 bola použitá na rekonštrukciu bytu. Okresný súd v tomto prípade nepochopiteľne vychádzal zo znaleckého posudku Ústavu súdneho znelectva, na to viac, v prípade, ak sú dva dôkazy protichodné, mal vychádzať zo zásady in dubio pro reo. Taktiež namietala výrok o náhrade škody, nakoľko tento sa odvíjal od nezákonne uznanej viny.

Okrem vyššie uvedených formálnych a materiálnych nedostatkov, považuje rozsudok prvostupňového súdu aj za nespravodlivý, a to aj z morálnej a ľudskej stránky. Vo vzťahu k poškodenej konala najmä z ľudského a morálneho hľadiska, keďže nikoho nemala, kto by sa o ňu staral a aj, že ju o to požiadala vlastná mama, dlhoročná kamarátka poškodenej. Odhliadnuc od toho, že jej to výrazne zasiahlo do života, považuje trestné oznámenie zo strany nebohej poškodenej za typickú črtu starších ľudí, ktorí prestanú veriť okoliu a ľuďom im blízky a strácajú kontakt s realitou a reálnym svetom.

Na základe uvedených dôvodov obžalovaná žiadala odvolací súd, aby zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch o vine, treste a náhrady škody a aby ju spod obžaloby oslobodil.

Okresný prokurátor ani poškodený odvolanie nepodali.

Na verejnom zasadnutí, ktoré odvolací súd vykonal so súhlasom obžalovanej v jej neprítomnosti, obhajca obžalovaného zotrval na písomných dôvodoch odvolania a poukazoval na podrobnosti v ňom uvedené. Navyše doplnil, že základným právom účastníka konania, ktoré je obsiahnuté v práve na spravodlivý proces patrí právo na uvedenie dostatočných dôvodov na ktorých je rozhodnutie založené. V súvislosti s riadnym odôvodnením poukazoval na rozsiahlu a konštantnú judikatúru EĽSP, ako aj judikatúru ÚS SR z ktorej vyplýva, že ak súd v odôvodnení nereaguje na zásadnú a relevantnú námietku súvisiacu s predmetom ochrany alebo obrany obhajoby prednesenú obžalovanou, je potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti. Je zrejmé, že okresný súd uznal obžalovanú vinnou nie najmä na základe znaleckého posudku, ale výlučne len na základe znaleckého posudku resp. znaleckého dokazovania, ostatné dôkazy nevyhodnotil ani samostatne ani vo vzájomnej súvislosti najmä dôkazy svedčiace v prospech obžalovanej. Poukazoval tiež na to, že ohľadom posudkov, ktoré jediné bral do úvahy I. st. súd, tak tento sa nijakým spôsobom ani v súvislosti so samotnými posudkami nevysporiadal s tým, že Ing. Púchovský vychádzal len zo štatistických cien, ktoré nemali s realitou nič spoločné. I. st. súd sa zamerlal len na znalecké skúmanie a na obhajobu posudku znalca Púchovského zo strany znalkyne Elingerovej. Vzhľadom na skutočnosť, že I. st. súd nijakým spôsobom v odôvodnení rozsudku neriešil dôkazy vykonané v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní, ako sú výpovede svedkov ako sú listinné dôkazy predkladané obžalovaným a keďže sa bez ďalšieho sústredil len na jeden vykonaný dôkaz, považuje rozsudok za nedostatočne odôvodnený, zmätočný a za arbitrárny. Preto navrhol, aby krajský súd rozhodnutie I. st. buď zrušil na nové konanie a rozhodnutie alebo obžalovanú spod obžaloby oslobodil.

Zástupkyňa krajskej prokuratúry Trnava na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhla odvolanie obžalovanej ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd, na základe riadne a včas podaného odvolania, na to oprávnenou osobou, podľa § 317 odsek I Trestného poriadku, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovanej nie je dôvodné.

Odvolací súd dospel k záveru, že na základe vykonaného dokazovania prvostupňový súd vyvodil správne skutkové závery, pričom sa zaoberal dôkazmi, tak jednotlivo ako aj v súhrne, svoje rozhodnutie riadne vysvetlil v jeho odôvodnení ktoré je v intenciách ustanovenia § 168 Tr. por.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia tvoriace podstatu súdeného trestného činu, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, pri ktorom súd prvého stupňa postupoval podľa ustanovení Trestného poriadku, pričom odvolací súd v tomto smere nezistil žiadne chyby, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie stavu veci tak, ako je uvedený v rozsudku okresného súdu. Skutočnosť, že sa obžalovaná ako odvolateľka nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Súd prvého stupňa v rozhodnutí veľmi podrobne rozviedol jednotlivé vykonané dôkazy, ktoré riadne vyhodnotil a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní.

Odvolací súd uvádza, že s takýmto hodnotením dôkazov a napokon i konečným záverom súdu prvého stupňa sa stotožnil.

V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí všetky správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa (ktorý tento v napadnutom rozsudku veľmi podrobným spôsobom odôvodnil).

Skutkový stav veci pred súdom prvého stupňa bol ustálený (v relevantnej časti) pritom na základe celého radu vykonaných dôkazov a to výpovedí obžalovanej X. L., svedkov X. L., Z. V., G. B., E. X., výsluchu znalca Ing. Branislava Púchovského, PhD. z odboru stavebníctvo, odvetvia odhadu hodnoty nehnuteľností, odhadu hodnoty stavebných prác, znalkyne doc. Ing. Heleny Ellingerovej, PhD. z Ústavu súdneho znelectva Stavebnej fakulty Slovenskej technickej univerzity v Bratislave, prečítaním výpovede poškodenej neb. V. P. z prípravného konania zo dňa 30.11.2011 a 18.10.2012, prečítaním výpovede svedkov Ing. U. B., PhDr. G. M., E. M., X. V., L. F. z prípravného konania, prečítaním vyjadrenia vypracovaného znalcom Ing. Vladimírom Mühlom, znalcom z odboru stavebníctvo, odvetvia pozemných stavieb, odhadu hodnoty nehnuteľností a odhadu hodnoty stavebných prác zo dňa 25.03.2017 a oboznámením listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou spisového materiálu.

Pokiaľ ide o obranu obžalovanej krajský súd uvádza, že túto považuje vzhľadom na vykonané dokazovanie, v zmysle ktorého bola obžalovaná usvedčená zo žalovaného skutku vyššie uvedenými dôkazmi, za vyvrátenú. Krajský súd si v plnej miere osvojil názor okresného súdu s tým, že v danom prípade sa aj krajskému súd javí obrana obžalovanej ako jednoznačne účelová v snahe vyviníť sa zo žalovaného trestného činu.

Naviac krajský súd uvádza, že ak je súčasťou obrany obžalovanej aj tá skutočnosť, že okresný súd sa obmedzil pri ustálení skutkového stavu výhradne na znalecké dokazovanie, v tomto smere je potrebné uviesť, že znalecké dokazovanie má špecifický charakter a zvláštne postavenie medzi dôkaznými prostriedkami, pričom je pravdou že stále zostáva len jedným z možných dôkazov. Samotný rozsah dokazovania, ako aj selekciu dôkazov navrhnutých jednotlivými procesnými stranami určuje v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov súd rozhodujúci vo veci samej, resp. o obžalobe, ktorý je ako jediný v predmetnom konaní oprávnený posúdiť význam dôkazu navrhovaného procesnou stranou v rámci obsahového kontextu posúdením množstva, kvality a závažnosti dôkazov, ktoré už boli v danej veci vykonané. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd zrozumiteľne odôvodnil úvahy, ktoré zvolil pri ustálení skutkového stavu, a právne závery, ku ktorým dospel, nemožno hodnotiť ako arbitrárne. Okresný súd podľa názoru krajského súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, prečo považoval vykonanie kontrolného znaleckého dokazovania za potrebné a aj za nevyhnutné a prečo sa neuspokojil len z doposiaľ vykonanými znaleckými dôkazmi, výpoveďami obžalovanej, vo veci vypočutých svedkov, príp. svedkov, ktorých svedecké výpovede boli na hlavnom pojednávaní prečítané ako i doposiaľ zadokumentovanými listinnými dôkazmi.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku v danom smere uviedol, že k hodnote stavebných prác a úprav vykonaných pri rekonštrukcii bytu poškodenej boli v prípravnom konaní vypracované 2 znalecké posudky znalcami z odboru stavebníctvo, odhad hodnoty nehnuteľnosti a odhad hodnoty a stavebných prác, a to Ing. Branislavom Púchovským, PhD., ktorý bol pribratý do konania uznesením vyšetrovateľa PZ a Ing. Vladimírom Mühlom, ktorý vypracoval znalecký posudok na objednávku obhajoby, ktoré znalecké posudky sa vo svojich záveroch diametrálne rozchádzali. Do konania bol preto pribratý znalecký ústav, a to Ústav súdneho znelectva Stavebnej fakulty Slovenskej technickej univerzity Bratislava, spracovatelia ktorého konštatovali, že po odbornej stránke je hodnovernejší a kvalitatívne lepšie zodpovedá výsledkom dokazovania v predmetnej veci znalecký postup znalca Ing. Branislava Púchovského, PhD. Zároveň potvrdili, že všeobecná hodnota stavebných prác a úprav vykonaných na rekonštrukcii bytu poškodenej v období od 27.05.2008 až do 11.09.2008 vypočítaná rozpočtom, s množstvami prác podľa kontrolného merania znalca a započítania pokladničných blokov a faktúr za nákup materiálu v cenovej úrovni 2008/II. je primeraná vo výške 16 318,30 €. Tento dôkaz považoval súd za rozhodujúci a v predmetnej veci za kľúčový. To, že v danom prípade boli vyplácané peniaze za práce na ruku, bez dokladov, podľa spracovateľky znaleckého posudku za znalecký ústav žiadny vplyv na všeobecnú hodnotu stavebných prác nemá. Osoby, ktoré práce pri rekonštrukcii bytu poškodenej vykonávali, boli vypočítané ako svedkovia na hlavnom pojednávaní, resp. bola ich výpoveď na hlavnom pojednávaní prečítaná. Tieto osoby uviedli, že platba za prácu im bola vyplácaná bez dokladov (či už faktúr alebo pokladničných dokladov) priamo na ruku. Suma zaplatená za takto vykonanú prácu „na čierno“ je vždy nižšia ako vyfakturovaná, oficiálne s dokladom a s DPH, a preto i súd mal za to, že suma uvedená v znaleckom posudku znaleckého ústavu je maximálnou sumou, ktorú obžalovaná mohla použiť, resp. zaplatiť za rekonštrukciu bytu. Z tejto sumy uvedenej v znaleckom posudku znaleckého ústavu súd vychádzal pri určení výšky škody a v tomto zmysle upravil i príslušný skutok. Na základe výsledkov dokazovania, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní, potom uznal obžalovanú X. L. za vinnú z prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona, nakoľko mal v

konaní preukázané, že si obžalovaná X. L. prisvojila cudziu vec - v tomto prípade peniaze poškodenej V. P., ktoré jej boli zverené a spôsobila tak na majetku poškodenej väčšiu škodu.

Napadnutý rozsudok preto nemožno považovať za svojvoľný či arbitrárny a samotný nesúhlas obžalovanej s jeho obsahom ešte nie je dôkazom o jeho nezákonnosti. S ohľadom na uvedené krajský súd nepovažuje odôvodnenie napadnutého rozsudku za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska za neospravedlňiteľné, resp. neutržateľné.

Krajský súd len dopĺňa, že inkriminované konanie obžalovanej v posudzovanej trestnej veci má atribúty využitia pre poškodenú nepriaznivej situácie v rodinne a čiastočne i veku poškodenej (ktorým sa snažila aj obžalovaná argumentovať v rámci obhajobných námietok) v tom, že jej ponúkla pomoc vo forme prísľubu s predajom domu (ktorý aj podľa vlastného vyjadrenia obžalovanej predala poškodenej za omnoho vyššiu sumu, ako bola pôvodná predajná cena), následnou kúpou bytu a jeho rekonštrukciou, čím podľa názoru krajského súdu využila určitým spôsobom tieseň ako i vyšší vek poškodenej a teda nižší potenciál možnej kontroly zverenej sumy určenej na prestavbu (bez významu na fakt, že týmto kvalifikačným momentom inkriminovaný čin posúdený nebol), ktorá len na základe dôvery zverila obžalovanej inkriminovanú peňažnú sumu a z toho dôvodu poškodenej konajúcej v popísanej situácii je nevyhnutné priznať nie len občianskoprávnu, ale i trestnoprávnu ochranu, nakoľko výšku škody (ujmy na majetku poškodenej), ktorá vznikla takýmto úmyselným konaním obžalovanej, nemožno rátať v desiatkach, resp. stovkách eur, ale táto po vykonaní odborného znaleckého skúmania objektívne dosiahla sumu dvojnásobnú oproti skutočne vynaloženým výdavkom na rekonštrukciu a teda princíp ultima ratio, ako zásadu subsidiarity trestnoprávnej represie tu aplikovať nemožno. Základnou funkciou trestného práva je predovšetkým ochrana spoločnosti pred kriminalitou, teda ochrana pred trestnými činmi, ktoré sa vyznačujú určitou vyššou závažnosťou, vyššou spoločenskou nebezpečnosťou, excessom z bežného života (to platí obzvlášť v súkromnoprávných vzťahoch).

K namietanej subjektívnej stránke žalovaného trestného činu krajský súd uvádza, že podľa § 17 Trestného zákona pre trestnosť činu treba úmyselné zavinenie, ak neustanovuje zákon výslovne, že postačí zavinenie z nedbanlivosti.

Pre naplnenie zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu sprenevery podľa ustanovenia § 213 Trestného zákona, zákon vyžaduje úmyselné konanie páchatel'a spočívajúce v prisvojení si cudzej veci na škodu inej osoby.

Objektom tohto trestného činu sú vlastnícke vzťahy a jeho predmetom musí byť cudzia zverená vec odovzdaná páchatel'ovi inou osobou so záväzkom nakladať s ňou podľa vôle oprávneného.

Ak bola vec odovzdaná s tým, aby sa s ňou ľubovoľne nakladalo len so záväzkom vrátiť rovnaké množstvo toho istého druhu (napr. peniaze) nejde o vec zverenú. Objektívna stránka trestného činu sprenevery spočíva v tom, že páchatel' si prisvojí cudziu vec, ktorá mu bola zverená, teda nakladá s ňou natrvalo ako s vlastnou. Peniaze sú z hľadiska uvedených kritérií vecou druhovo zameniteľnou a pokiaľ nastanú také okolnosti, je ten ktorý peniaze prijal povinný vrátiť vec rovnakého druhu a množstva. Oprávnenie nakladať s vecou je pritom natoľko široké, že zahŕňa možnosť túto vec i spotrebovať.

Trestný čin sprenevery je trestným činom úmyselným, kde zákon pre naplnenie znakov jeho skutkovej podstaty vyžaduje vnútorný intelektový a vôľový vzťah páchatel'a k následkom činu, teda že páchatel' chcel spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, alebo vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, a pre prípad, že ich spôsobí, bol s tým uzrozumený.

Krajský súd v danom smere v zhode so závermi okresného uvádza, že práve prevzatie sumy 1 mil. Sk od poškodenej a jej použitie obžalovanou v rozpore s jej vôľou čiastočne na iný účel než bolo dohodnuté (bez ohľadu na to, na čo boli použité), je trestným činom sprenevery podľa § 213 ods. 1, 2 Tr. zák. Z výpovede poškodenej vyplýva, že obžalovanú niekoľkokrát počas rekonštrukcie žiadala, aby jej predložila vyúčtovanie, no tieto vyúčtovania jej nikdy nepredložila. Čo stála kuchyňa, predložila doklady až súdnemu znalcovi. Z tohto dôvodu nemala prehľad, ako bolo v skutočnosti naložené s jej finančnými prostriedkami a preto podala na obžalovanú trestné oznámenie. Poškodená tiež uviedla, že o priebehu rekonštrukčných prác bola informovaná obžalovanou telefonicky, avšak o skutočnom rozsahu

prác informovaná nebola. Obžalovaná ju neinformovala o výške sumy, ktorú bude stáť rekonštrukcia. Súhlas na zaplatenie rekonštrukčných prác jej nedala, obžalovaná sa jej vôbec na to nepýtala, myslela si, že jej dá vyúčtovanie. Na nejakých konkrétnych podmienkach ohľadom rekonštrukcie sa nedohodli, spoliehala sa na to, že všetko vybaví k jej spokojnosti a preto sa bližšie o to nezaujímal. V tom čase už obžalovaná disponovala plnou mocou k obom jej účtom, vedeným v H. V. v Českej i Slovenskej republike. Plnú moc k obom účtom jej udelila v čase, keď ju poverila predajom domu v V., ako i k všetkým náležitostiam ohľadne tohto predaja, aby jej to nebránilo pri vybavovaní týchto záležitostí. Osobne jej neboli predložené zo strany obžalovanej žiadne doklady, resp. rozpis výdavkov na rekonštrukciu a to, že neboli všetky peniaze použité na rekonštrukciu bytu jej bolo zrejmé po prezretí bytu. Po týchto zisteniach obžalovaná žiadala o vysvetlenie najskôr telefonicky a potom formou SMS správy. Zo začiatku sa obžalovaná vyhovárala, že je mimo V. a že vyčíslenie doloží neskôr, že nemá čas. Takto ju vyzývala viackrát, až na jej opakované naliehanie jej obžalovaná predložila vyčíslenie nákladov spojených s rekonštrukciou bytu. Do vyčíslenia nákladov jej obžalovaná zahrnula i náklady spojené s návštevami u nich na chalupe, kúpu zimných pneumatík, lebo jazdili na jej aute. Obžalovaná si už vyčíslovala ako náklady kadečo, i keď boli výslovne dohodnuté, že z uvedenej sumy bude výslovne hrazená len rekonštrukcia bytu. Konečné náklady vyčísliła v takej výške, že to vychádzalo okrem peňazí, ktoré minuli z jej slovenského účtu okolo 1 000 000,- Sk, že by jej ona mala doplácať ešte okolo 200 000,- Sk. Táto skutočnosť ju zarazila a vôbec s takým niečím nepočítala.

Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v súlade s napadnutým rozsudkom konštatuje, že obžalovaná zo žalovanej trestnej činnosti je jednoznačne usvedčená okrem znaleckého posudku aj svedeckými výpoveďami poškodenej k príslušným skutkovým okolnostiam pričom táto počas celého trestného konania nebola spochybnená žiadnymi relevantnými skutočnosťami majúcimi základ vo vykonanom dokazovaní, naopak bola plne podporená znaleckým dokazovaním, ktoré de facto potvrdilo obavy poškodenej o nekorektnosti narábania s jej finančnými prostriedkami obžalovanou.

Vinu obžalovanej okrem výpovede poškodenej a znaleckého dokazovania preukazujú i ďalšie listinné dôkazy akými sú výpisy z účtu, potvrdenia o vklade v hotovosti a iné, ktoré okresný súd v dôvodoch napadnutého rozsudku veľmi podrobne rozoberá. Výpoveď svedka Z. V. (ktorou obžalované namietala v rámci odvolania), ktorý na hlavnom pojednávaní uviedol, že „...v momentálnej dobe a momentálnej situácii na trhu tá prestavba v tých parametroch, v akých obžalovaná požadovala môže vyjsť okolo 1 mil. Sk“ ..., nepovažoval ani krajský súd za spôsobilú viesť k iným záverom ohľadne spôsobenej škody, nakoľko vyjadrenie svedka v danom smere je len jeho laickou úvahou, ktorá nemá základ v odborných znalostiach a nie je dostatočným prostriedkom na zistenie objektívnej pravdy tak, ako to v konečnom dôsledku ustálilo znalecké dokazovanie Ústavu súdneho znelectva.

K namietanej neakceptácii listinného dôkazu s názvom „Rekonštrukcia“ orgánmi činnými v trestnom konaní resp. súdom, odvolací súd uvádza, že ak orgán činný v trestnom konaní, respektíve súd, považuje informáciu, ktorú obsahuje listinný dôkaz rukou napísaných informácií (podobne ako je tomu pri úradnom zázname) podstatnú, či závažnú pre rozhodnutie vo veci, môže ju „preniesť“ do dokazovania v trestnom konaní len tak, že vypočuje osoby, ktorá takýto list resp. úradný záznam spísali, či už ako obžalovaného (ako je to v danom prípade), príp. ako svedkov, pretože až ich výpovede tu možno považovať za dôkazný prostriedok. Takýto rukou písaný „záznam“ teda môže slúžiť len na posúdenie otázky, či je nevyhnutné vykonať takýto dôkaz podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku alebo nie. V danom prípade sa jednalo o zápisky obžalovanej o postupe pri rekonštrukcii, ktorá bola v konaní riadne vypočutá, pričom sumy, uvedené v danom dokumente nemuseli byť absolútne reálne a ani opodstatňujúce skutočné výdavky a preto krajský súd uvádza, že pre náležité zistenie skutkového stavu okresný súd správne vykonal kontrolné znalecké dokazovanie (ktoré potvrdilo, že znalecký posudok vypracovaný znalcom Ing. Vladimírom Mühlom mal niekoľko odborných a aj formálnych nedostatkov, v určitých častiach bol vypracovaný neodborne a skreslene), ktoré dalo spoľahlivú a objektívnu odpoveď na otázku o skutočnej škode vzniknutej ako následok predmetného trestného činu. Obžalovaná pritom nepredložila súdu žiaden relevantný dôkaz, ktorým by spochybnila správnosť záverov vyslovených v kontrolnom znaleckom posúdení a preto nebolo možné ani túto jej námietku akceptovať.

Keďže všetky dôkazy preukazujúcu vinu obžalovanej boli vykonané v súlade so zákonom a ani odvolací súd nezistil dôvod týmto neveriť, osvojil si výrok o vine a právnom posúdení skutku z I. stupňového rozsudku v celom rozsahu. V súvislosti s tým je potrebné poukázať na to, že krajský súd sa nemohol stotožniť s námietkami obžalovanej, že okresný súd sa nevysporiadal so všetkými dôkazmi nevyhnutnými pre uznanie viny, nakoľko dôkazy ktoré vo veci vykonal i podľa názoru krajského súdu v

dostatočnej miere postačujú na vyslovenie jednoznačných záverov o vine tak, ako vyplývajú z výsledkov vykonaného dokazovania a v konečnom dôsledku i tým spôsobom, ako sú premietnuté vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Pri preskúvaní výroku o treste krajský súd tiež napokon zistil, že aj tento výrok je správny a zákonný. Súd I. stupňa správne ustálil u obžalovanej jednu poľahčujúcu okolnosť (§ 36 písm. j) Tr. zák.), tak i absenciu priťažujúcich okolností a správne dospel k záveru, že na naplnenie účelu trestu v danom prípade postačuje uloženie výchovného podmieneného trestu, ktorého výšku (na samej spodnej hranici trestnej sadzby v rozsahu 12 mesiacov odňatia slobody) ako aj dĺžku skúšobnej doby (v trvaní 12 mesiacov) považoval aj krajský súd za správny a zákonný tak z hľadiska druhu trestu ako aj z hľadiska jeho výmery. Takto uložený trest tiež zodpovedá základným zásadám ukladania trestov v zmysle § 34 Trestného zákona.

Z vykonaného dokazovania tiež vyplýva, že i v rámci tzv. adhézneho konania boli splnené podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody poškodenému v rozsahu ustálenom v skutkovej vete rozsudku majúcu podklad v znaleckom dokazovaní, a preto okresný súd správne a zákonným spôsobom podľa § 287 ods.1 a následne podľa § 288 ods.2 Trestného poriadku rozhodol o uplatnenej škode.

Pretože krajský súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zrušenie resp. zmenu napadnutého rozsudku, odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.